

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΤΕΛΙΚΕΣ ΜΠΟΥΡΔΕΣ

Η λέξη που επικρατεί μετά τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες είναι η **ένταση** των φαινομένων. Αυτή η ένταση που υπερνικάει οποιαδήποτε απόκριση τεχνική, τεχνολογική ή/και επιχειρησιακή. Σε αυτό που πρέπει να εστιάζουμε όμως για την ουσία των συμπερασμάτων δεν είναι η ένταση αλλά η **συχνότητα** εμφάνισης των φαινομένων. Η κλιματική κρίση λοιπόν, ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής λεηλασίας του φυσικού περιβάλλοντος, οδηγεί στην εμφάνιση οικο-συστημικών κρίσεων, μικρότερης ή μεγαλύτερης έντασης, με μεγαλύτερη συχνότητα.

Οι επιτελικοί κομάντος έχουν καταρρεύσει και στις δύο περιπτώσεις, και στα μικρά και στα μεγάλα. Δεν έχουμε αυταπάτες σε αυτό, ούτε ένα νερό δεν μπορούν να δώσουν. Ωστόσο αξίζει να μείνουμε στην δήλωση Βορίδη που συμπυκνώνει τη θανατοπολιτική του κράτους: «τα φαινόμενα θα εμφανίζονται εμείς το μόνο που θα κάνουμε είναι ένας αποζημιωτικός μηχανισμός». Αυτό διαπραγματεύεται η εξουσία την αξία της καταστροφής μας και όχι την αξία της ζωής. Γιατί όλα έχουν μία τιμή.

Ως κοινωνία λοιπόν να βάλουμε ανάχωμα σε αυτή τη κανονικοποίηση της υποτίμησης της ζωής. Γιατί αν κάτι άντεξε στην ένταση και τη συχνότητα των φαινομένων ήταν η αλληλοβοήθεια και η κοινωνική αλληλεγγύη. Αυτή άνοιξε δρόμους ζωής εκεί που το κράτος διαχειριζόταν το θάνατο.

Τέλος για την επόμενη μέρα. Για την αποκατάσταση των χρήσεων γης το λόγο έχει η κοινωνία. Ούτε η αγορά ούτε το κράτος που τρίβουν τα χέρια τους στις καμένες και τις πλημμυρισμένες εκτάσεις. Ήρθε η ώρα να μιλήσουμε για τη ζωή που θέλουμε να ζούμε, για τον καθαρό αέρα που θέλουμε να αναπνέουμε, για τα δάση που θέλουμε να περπατάμε, για τις πλατείες που θέλουμε να παίζουμε, για τα ποτάμια και τις θάλασσες, για το φαγητό που θέλουμε γευόμαστε.

Μόνο ο λαός σώζει το λαό

ΚΑΛΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ή μισή ώρα μετά την δολοφονία ήρθαν και οι μπάτσοι

Η δολοφονία του Μιχάλη Κατσουρή έξω απο το γήπεδο της ΑΕΚ είναι απολύτως ίδια σε όλα με τη δολοφονία του Παύλου Φύσα.

Ο φασίστας Ρουπακιάς έδωσε τη δολοφονική σκυτάλη στο νέο εκτελεστή προκειμένου να επιτελέσει την αιματοβαμμένη αποστολή του. Η νεοναζιστική θανατοπολιτική οκτώ δεκαετίες μετά το Άουσβιτς είναι παρούσα.

Ο μεγάλος σύμμαχος και εδώ, των νεοναζι δολοφόνων, η ελληνική αστυνομία που ευτυχώς αυτή τη φορά αποκαλύφτηκε άμεσα και έγινε αυτή η διαπίστωση πλέον, καθολική. Αν ο Ρουπακιάς συνελήφθη σχεδόν μόνος του ομολογώντας μπροστά στα έκπληκτα και αμήχανα μάτια των αστυνομικών πάνω από το πτώμα του Παύλου, στη Φιλαδέλφεια τα πράγματα ήρθαν διαφορετικά για την αστυνομία και το ρόλο της.

Επικεντρωνόμαστε στην αστυνομία γιατί αυτή ως σύνολο και ως κάθε ξεχωριστός μπάτσος έχει τη δυνατότητα να προσφέρει χώρο στο δρόμο στους φασίστες και το κάνει πάντα με διάθεση και θέση.

Όσο αφορά τις πολιτικές ευθύνες κορυφής αν θέλουν τις παίρνουν να εξαγνίσουν την εξουσία τους αν όχι δεν μας πολυενδιαφέρει. Μας ενδιαφέρει ο δρόμος και ο θάνατος από τα μαχαίρια του κάθε Ρουπακιά καθώς και η στάση της αστυνομίας τη στιγμή εκδήλωσης της φασιστικής βίας.

Όλοι γνωρίζουν και εμείς πολύ καλύτερα το φαντασιακό των δρώντων κυρίως αστυνομικών που καθορίζει τη συμπεριφορά τους πέραν του γεγονότος ότι είναι οι πιο πιστοί ψηφοφόροι του

Κασιδιάρη και της χρυσής αυγής.

Στην προκειμένη περίπτωση η άποψη των αστυνομικών είναι αυτή που αποτυπώνεται και από τον Δικηγόρο των νεοναζιστών Κροατών Νταβορίν Καρατσιτς : «<Οι οπαδοί της ΑΕΚ είναι τα μεγαλύτερα ανθρώπινα αποβράσματα που υπάρχουν. Είναι ανθρώπινα σκουπίδια, ναρκομανείς, αριστεροί και αναρχικοί, που πετούν μολότοφ και ποδοπατούν κεφάλια. Ξέρω από τη δική μου εμπειρία ότι τα μέσα ενημέρωσης αναφέρουν εντελώς λάθος κάποια γεγονότα. Ίσως να ξεκίνησαν από την ελληνική πλευρά.>

Αυτό είναι το κοινό φαντασιακό -με το αντίστοιχο ιστορικό νήμα σύνδεσης του κράτους- των δελτάδων των ματατζήδων των οπκε των συνοριοφυλάκων και αυτό φαίνεται στα μάτια τους όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι και δεν μπορούν να το κρύψουν.

Είμαστε βέβαιοι ότι όπου συναντήθηκαν οι μπάτσοι της χώρας, με τους blue boys θα χαριεντιζόταν ποδοσφαιρικά και καλά, υποδηλώνοντας ταυτόχρονα την κοινή αποστολή τους. Το άνοιγμα χώρου στους νεοναζί Κροάτες είναι η προσφορά των μπάτσων και η εξουδετέρωση κάθε εμποδίου για να συνευρεθούν με τους συγκεκριμένους γνωστούς φασίστες της Λεωφόρου Αλεξάνδρας Παναθηναϊκούς κατ' όνομα.

Τι και αν η Interpol η αστυνομία της Κροατίας του Μαυροβουνίου της Αλβανίας και η ίδια η ΟΥΕΦΑ ειδοποίησαν τους μπάτσους "μας" ,αυτοί το εξέλαβαν το μήνυμα με το δικό τους τρόπο. Η δράση η αδράνεια η διευκόλυνση η παρεμπόδιση η πρόληψη η καταστολή είναι τακτικές της αστυνομίας που επιβάλλονται κατά το δοκούν και έτσι όλα αυτά εφαρμόστηκαν στη Ν. Φιλαδέλφεια για να γίνει το μακελειό ανεμπόδιστα.

Οι Bad Blue Boys είναι νεοναζί οπαδοί του Άντε Πάβελιτς του Χίτλερ και αυτό δεν το κρύβουν.

Οι συγκεκριμένοι σύντροφοί τους, Παναθηναϊκοί είναι χρυσαυγίτες απόγονοι των ταγματασφαλιτών και των παρακρατικών της δεκαετίας του 60 δίπλα στην αστυνομία.

Οι Έλληνες αστυνομικοί σε ποια διάσταση δράσης, αλήθεια βρίσκονται εκτός των φιλοναζιστικών αισθημάτων; Σε αυτό μπορεί να απαντήσει κανένας υπουργός, πρωθυπουργός, αρχηγός της αστυνομίας κανένας εκπρόσωπος της κωμωδίας που λέγεται επιτελικό κράτος;

Θεωρούμε εν τέλει ότι ο αντιφασισμός του δρόμου πρέπει να ενταθεί έτσι ώστε να μην δώσουμε καμιά σπιθαμή δημόσιου χώρου στους φασίστες και στην αστυνομία. Είμαστε δίπλα στην Original και στέλνουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους τους αντιφασίστες ανεξαρτήτου χρώματος και ο καθείς οφείλει να ξεκαθαρίσει το χώρο του έχοντας δίπλα του όλο το αντιφασιστικό μαχόμενο κίνημα.

Οι δολοφονίες των φασιστών γίνονται στο δρόμο και εκεί πρέπει να δοθούν οι απαντήσεις περιφρουρώντας τον αλλιώς θα συνεχιστούν

Μιχάλη Κατσουρή δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ και είμαστε σίγουροι ότι η μεγάλη οικογένεια της ΑΕΚ κάθε Κυριακή θα είναι εκεί στο γήπεδο για σένα

ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ NAZI

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΤΗΣ “ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ”

Το δόγμα αυτό χρησιμοποιείται για την επαναθεμελίωση της κρατικής κυριαρχίας και για τίποτε άλλο.

Η κωμωδία του επιτελικού κράτους εξελίσσεται σε τραγωδία διαρκείας για το σύνολο της χλωρίδας και πανίδας που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στο έδαφος της χώρας. Οι πυρκαγιές

που αναδύονται, είτε σε απόκρημνες και δύσβατες περιοχές, είτε σε πεδιάδες με πανεύκολη και πολυεπίπεδη πρόσβαση, είναι απλησίαστες από κάθε κρατικό πυροσβεστικό μέσο. Οι πυρκαγιές καίνε με την ίδια ευκολία βιοτεχνίες, γεωργικούς συνεταιρισμούς και μεγάλα κεντρικά στρατόπεδα, όπου από το παρανάλωμα των εκρήξεων διασκορπισμένων χιλιάτονων βομβών κινδυνεύουν με αφανισμό χωριά και πόλεις.

Η Αγχίαλος είναι η κωδικοποιημένη εμπειρία του ελληνικού κράτους, δηλαδή η συνείδησή του. Τόσο είναι, αυτό και αυτοί που το διαχειρίζονται. Διεφθαρμένο από τα σωθικά του, ανίκανο και επικίνδυνο για ολόκληρη την κοινωνία των έμβιων όντων που υπάρχουν στην επικράτειά του.

Με ιδεολογία το δόγμα της διασφάλισης της ανθρώπινης ζωής, ακρωτηριάζει αυτό που επικαλείται, όπως συμβαίνει με κάθε ιδεολογία. Την ίδια τη ζωή. Αυτό ακριβώς το δόγμα οδήγησε στο κρατικό έγκλημα των Τεμπών και της Πύλου.

Με βάση το δόγμα αυτό, το κράτος εκτοπίζει τους ανθρώπους από τις γειτονιές, από τα χωριά, από τις πόλεις με το «εκκενώστε» και μένει μόνος του, κυρίαρχος στο δημόσιο χώρο με τις φωτιές, όπου χωρίς κανένα εμπόδιο καίνε ό,τι βρουν μπροστά τους και σταματάνε αν βρουν θάλασσα.

Το κράτος “υποδαυλίζει” και χορεύει με τις φωτιές και η κοινωνία, απύσχα, ακούει μέσα από τις οθόνες της τηλεόρασης τα νέα προστάγματα: ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΚΑΙ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ, οι νέες κατασκευές-άλλοθι της ανάπτυξης του καπιταλισμού και των συνεπειών της, πυρκαγιών, πλημμυρών, φυσικών καταστροφών.

Φυσικά και είναι ανθρωπογενή τα αίτια και τα παράγουν συγκεκριμένοι άνθρωποι. Δεν ήταν ο κ. Χατζηδάκης που σαν Υπουργός Περιβάλλοντος και Ενέργειας φρόντισε να αποδώσει το περιβάλλον γυμνό και φονεύσιμο προς εκμετάλλευση στους αιματοβαμμένους κερδοσκόπους;

Δεν είναι τα 130 άρθρα του πολυνομοσχεδίου, νόμοι επίθεσης στη φύση και η εξουδετέρωση ό,τι είχε απομείνει από τους

προηγούμενους περιβαλλοντικούς περιορισμούς;

Δεν είναι η «καλλιέργεια» των αιολικών πάρκων σε τζάμπα οικόπεδα, στις Βουνοκορφές και στα δάση, η ανεξέλεγκτη επέκταση των φωτοβολταϊκών, καθώς και η νομιμοποίηση των αυθαιρέτων εντός δασικών εκτάσεων που διευκολύνει τις αρπαχτικές διαθέσεις των επενδυτών;

Ας μην έχουμε αυταπάτες. Το κράτος στο όνομα «της ανθρώπινης ζωής» υποδαυλίζει τη φωτιά προκειμένου να μας εκτοπίσει από το δημόσιο χώρο και την απειλή που νιώθει το ίδιο από τη συμμετοχή μας. Με τη μεγάλη υπόσχεση, την ανάπτυξη, είναι διατεθειμένοι κράτος και κυβέρνηση να μην αφήσουν τίποτα όρθιο παραδίδοντάς το σε κερδοσκόπους. **Το κράτος θα επιμείνει μέχρι το τέλος του αφανισμού μας.**

Κανένα κράτος είτε φιλελεύθερο είτε «κοινωνικό» δεν έσωσε ποτέ και κανέναν και ούτε πρόκειται να σώσει.

Ήρθε η ώρα να μπούμε ορμητικά στο δημόσιο χώρο και να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας.

Αυτόνομες ζώνες αλληλεγγύης και αντίστασης παντού, μετατρέποντας τα περιβαλλοντικά αιτήματα σε πολιτικό και κοινωνικό πρόταγμα ανατροπής, αντιστρέφοντας την διαρκή αναπαραγωγή της ήττας, της ανάθεσης, της εκλογικής δεξαμενής και των ψεύτικων προσδοκιών.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΡΑ

υ.γ. Ήδη έχουν καεί ζωντανοί 5 άνθρωποι και η μόνη απάντηση είναι η ίδια που δίνεται σε κάθε κρατικό έγκλημα. Αποζημίωση, για να κατεβάσει ακόμη περισσότερο τον πήχη της αξιοπρέπειας και της υποταγής πιο κάτω.

Κρατικός θάνατος χωρίς προεκλογική μεταθανάτια υπόσχεση

Όπως περηφανεύονταν ο Καραμανλής υπουργός Μεταφορών – Υποδομών για την ασφάλεια των τρένων και την περίφημη τηλεδιοίκηση που δε λειτούργησε ποτέ, έτσι καμάρωνε και ο Μητσοτάκης για το περίφημο ναυαγοσωστικό το οποίο σταθμευμένο στο Γύθειο παρακολουθούσε ατάραχο τον πνιγμό των ανθρώπων. Αλλά και για το Φράχτη του Έβρου με την επέκτασή του να αποτελεί εθνικό του έπαθλο και ταυτόχρονα το βασικό αίτιο του ναυαγίου της Πύλου.

Από όπου και αν το πιάσει κανείς το θέμα μυρίζει βρωμιά, διαφθορά, θάνατο, έθνος και κράτος. Όλες οι αξίες συσπειρωμένες στην υπηρεσία του Κυρίαρχου.

Η “άριστη” διαχείριση της εξουσίας από αυτή την κυβέρνηση έχει μέχρι σήμερα δύο από τα πιο κορυφαία “παράσημα” σύγχρονης θανατοπολιτικής για τα οποία, μας απαγορεύει να μιλήσουμε να αναζητήσουμε ευθύνες να δούμε μήπως και σταματήσει αυτή η κατάσταση. Τούς καταλαβαίνουμε. Το αποκλειστικό προνόμιο αυτής της θανατοπολιτικής ανήκει στο κράτος και με τη στάση τους το ομολογούν με τόση σαφήνεια και τόσο κυνισμό.

Πριν καλά καλά στεγνώσει το αίμα που χύθηκε στα Τέμπη έρχεται ένα ακόμη μεγαλύτερο σε μέγεθος κρατικό έγκλημα στέλνοντας στο βυθό της Πύλου εκατοντάδες γυναικόπαιδα παίρνοντας μαζί τους και τις γυμνές ζωές τους που τα κράτη επιβάλλουν στους υποτελείς.

Όπως και στα Τέμπη “ψάχναμε” επι μέρες τους υπεύθυνους του εγκλήματος έτσι και τώρα ψάχνουμε ανάμεσα στους καντινιέρηδες του λιμανιού της Πύλου μπας και ξετρυπώσουμε κανέναν διαθέσιμο να αναλάβει την ευθύνη και να ψηφίσουμε εκ νέου τους υπουργούς που δεν “φταίνε”.

Γνωρίζουμε πολύ καλύτερα από τον καθένα ότι οι ζωές για εσάς δεν έχουν όλες την ίδια αξία όπως ξέρουμε και πόσο κυνικοί είστε στους από κάτω. Πίσω από τα ευγενή χαμόγελα και το άκαμπτο της σοβαροφάνειας των εκλογοκυβερνητικών κρύβεται ο πιο αδίστακτός και ο πιο ψυχρός κρατικός Αχέροντας.

Μετά το Άουσβιτς και στο άκουσμά του με ένα στόμα όλοι ψιθύριζαν ποτέ πια άλλη κρατική θηριωδία. Όμως αυτός ο φορέας των κρεματορίων ποτέ δεν έπαψε να μας υπενθυμίζει το ρόλο του και για αυτό φροντίζουν όλοι οι διαχειριστές του κάθε φορά που βρίσκουν ευκαιρία πάνω στα πτώματα των θυμάτων τους.

Ένα ολόκληρο πλέγμα σχέσεων της κοινοτοπίας του κακού είναι το δρεπάνι του κράτους όταν μανιασμένο σηκώνεται για να επιβάλλει τις προσταγές την εξαίρεση και σιγή νεκροταφείου.

Οι φράχτες του Έβρου εκεί όπου χτίζεται η ασφάλεια του κάθε Ευρωπαίου είναι ο οδικός χάρτης για τον πάτο της Πύλου και τα Τέμπη είναι οι σιδηροτροχιές ενός κρατικού εφιαλτικού μέλλοντος.

Η Πύλος και τα Τέμπη τράβηξαν με εκκωφαντικό τρόπο το χαλί της σαγηνευτικής απάτης όλων των προεκλογικών προσδιορισμών του κράτους.

Μας καλούν να τους νομιμοποιήσουμε ψηφίζοντας τους. Μα ακόμη και μια ανεξάρτητη εκλογική κυβέρνηση με τον ίδιο τρόπο διαχειρίζεται τον κρατική θανατοπολιτική. Δεν είναι φανερό αυτό;

Θα το πούμε για άλλη μια φορά: Το κράτος από την ουσία του δεν μεταλλάσσεται. Αντιθέτως, συσσωρεύει διαδοχικά την εμπειρία της προσταγής και ταυτόχρονα προσλαμβάνει ισχύ από όλες ανεξαιρέτως τις πολιτικές που επιδιώκουν την διαχείρισή του. Δεν καταλαμβάνεται αλλά καταλαμβάνει. Οι επίδοξοι διαχειριστές σε αυτή την πραγματικότητα μας καλούν να ανταποκριθούμε να συμμετέχουμε και να συνυπογράψουμε μέρα-μεσημέρι.

Και ο κόσμος απαθής φαίνεται να το έχει συνηθίσει περιμένοντας

τη σειρά του!

Οχι δεν είναι έτσι και δεν θα αργήσει η μέρα της εξέγερσης όπου όλα θα γίνουν πάνω-κάτω. Είμαστε κοντά. **Ας προετοιμαστούμε.**

Αυτό είναι το Ελληνικό Κράτος

Ο κ. Ντογιάκος με το πιο απλό και άμεσο τρόπο έδειξε σε όλους όσους υπηρετούν το σύστημα ή τρέφουν ψευδαισθήσεις ή ακόμη αντιδρούν και αντιστέκονται, ποιός πραγματικά είναι ο Κυρίαρχος. Το είχε δείξει και παλαιότερα ο προκάτοχός του **Κ. Κόλλιας** αλλά ορισμένοι επιλεκτικά το ξεχνούν απολαμβάνοντας τα προνόμια της κοινοβουλευτικής βαλκανικής δημοκρατίας μας.

Ο κ. εισαγγελέας αντί να λύσει, έκοψε το γόρδιο δεσμό για το τι είναι νόμιμο ή παράνομο και μπήκε μπροστά σαν “μπροστινός” που λέμε, να διασφαλίσει την ισχύ του κράτους και κατά συνέπεια τη θέση του Μητσοτάκη και της οργανωμένης μαφίας που βρίσκεται στου Μαξίμου

Αν οι Ανεξάρτητες αρχές όπως στην προκειμένη περίπτωση η ΑΔΑΕΑ (Αρχή Διασφάλισης του Απορρήτου των Επικοινωνιών) πίστεψε ότι είναι ανεξάρτητη επειδή έτσι της είπαν δεν φταίει γιαυτό κανένας Ντογιάκος.

Το ίδιο ισχύει και για όλους τους δικαίως διαμαρτυρόμενους οι περισσότεροι των οποίων νομιμοποίησαν είτε με την ψήφο τους στη Βουλή είτε με την συμμετοχή τους στη κυβέρνηση και στη συστημική δημοσιογραφία είτε με την διαχείρισή τους στις κρατικές υπηρεσίες, το έγκλημα των τηλεφωνικών παρακολουθήσεων. Και εμείς (Βαβυλωνία) πέσαμε θύματα τηλεφωνικών παρακολουθήσεων(vodafone) και απο όλες τις κρατικές υπηρεσίες από την αντιτρομοκρατική, την ασφάλεια, την ΚΥΠ,

παρακολουθηθήκαμε και παρακολουθούμαστε αλλά δεν τρελαθήκαμε!

“Οι ζωές των άλλων” δεν είναι ούτε στρατηγική ούτε τακτική του κράτους. Αποτελούν έναν βασικό νευρώνα της εξίσου βασικής λειτουργίας του που είναι ο Έλεγχος των υπηκόων-πολιτών. Μετά έρχεται η καταστολή. Και αυτό διότι το κράτος είναι ένας διαχωρισμένος θεσμός από την κοινωνία και προκειμένου να εδραιώνει την ισχύ του ως Κυρίαρχος ό ελεγχος της ζωής όλων είναι ζωτική ανάγκη για την εξουσία και μάλιστα στο παρόν σύστημα “πολέμου όλων εναντίον όλων” μιά κατάσταση πού το ίδιο το κράτος υποθάλπει και διαχειρίζεται.

Πότε αυτόν τον Έλεγχο τον πραγματοποιεί “νόμιμα” και πότε “παράνομα”.

Η φασαρία που γίνεται για τις τηλεφωνικές υποκλοπές δεν αφορά τον εσωτερικό εχθρό. Αυτόν με διάφορους τρομονόμους και διατάγματα εκτάκτου ανάγκης αλλά και με την ψήφο πολλών εκ των τελευταίων παρακολουθούμενων, τον έχει εξαιρέσει απο αντίστοιχα δικαιώματα. Όμως η εξαίρεση σαν προνόμιο του Κυρίαρχου δεν σταματά εκεί αλλά διευρύνεται και αυτό θα συμβαίνει πάντα. Τά έχουμε πει αρκετές φορές αυτά και δεν περιμένουμε καμιά ανταπόκριση από αυτούς που επιδιώκουν την διαχείριση του κράτους.

Ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου έθεσε με το παρακάτω διάταγμα τα όρια της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας με λόγια τα οποία ένα προς ένα, είναι παραγόμενα από τη γλώσσα του κράτους .
“... Η ΑΔΑΕ δεν έχει πλέον αρμοδιότητα για έλεγχο στους παρόχους ώστε να απαντήσει σε θιγόμενο ιδιώτη. Κυριαρχικός είναι ο ρόλος του τριμελούς οργάνου, στο οποίο προεδρεύει εισαγγελικός λειτουργός και ο πρόεδρος της ΑΔΑΕ είναι μέλος» .

Σκοπός μας δεν είναι να ισοπεδώσουμε απόψεις αλλά να διατυπώσουμε ότι η ριζοσπαστικοποίηση της Δημοκρατίας τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα αν δεν έχουν αντιεξουσιαστικό πρόσημο η διεκδίκησή τους είναι έπεα πτερόεντα. Όταν το κράτος θεσμοθετεί προκειμένου να επεκτείνει την ισχύ του, αφαιρεί

αντίστοιχη ίσως και περισσότερη ισχύ από την κοινωνία και τους πολίτες-υπηκόους του. Αυτό ισχύει για όλους ακόμα και για τα παιδιά του, γι'αυτό μη μας φαίνεται παράξενο όταν τρώει τα παιδιά του. Και σε αυτή ακόμη την περίπτωση ας υπενθυμίσουμε ότι αυτή η διαπίστωση που είναι ιστορικά τεκμηριωμένη ισχύει και αντιστρόφως. Όσο η κοινωνία διευρύνει την πολιτική ισχύ της τόσο αφαιρείται ισχύς από το κράτος και τις δομές του. Αυτό ο κ. Ντογιάκος το ξέρει καιρός να το “μάθουν” και τα θύματα.

Προσαρμογή & ανθεκτικότητα

“Όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει” αναπληρωτής υπουργός Εσωτερικών, Στέλιος Πέτσας

Με τα ίδια του τα λόγια μας κάλεσε να προσαρμοστούμε στις απαιτήσεις του σύγχρονου καπιταλισμού της αγοράς με όρους μανιφακτούρας, αλλιώς θα πεθάνουμε. Ο κ. Πέτσας με την επιφανειακότητα του λόγου που τον διακρίνει χρησιμοποίησε το παραδοσιακό στρατηγικό αφήγημα της εξουσίας και του καπιταλισμού, την προσαρμογή και όχι το μεταγενέστερο και σύγχρονο που είναι η ανθεκτικότητα. Άσχετος; Αδιάβαστος; Δεν είναι ο μόνος και αυτός είναι ο λόγος που λειτουργούν σαν κυβέρνηση με αυτό το τεχνητό, βίαιο και αποκρουστικό αφήγημα της προσαρμογής. Να υπενθυμίσουμε διευκρινίζοντας ότι αυτά τα δύο κεντρικά αφηγήματα της προσαρμοστικότητας και της ανθεκτικότητας τα δανείστηκε ο καπιταλισμός από τον κρατισμό που αποτελούν εγγενή χαρακτηριστικά άσκησης εξουσίας.

Προσαρμοστικότητα

Ας ξεκινήσουμε με την προσαρμογή

Με την βιομηχανική επανάσταση έπρεπε ο άνθρωπος να προσαρμοστεί στη νέα συνθήκη της **ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ** που έκανε ταυτοχρόνως την εμφάνισή της. Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ήταν η αναγκαία συνθήκη προκειμένου να λειτουργήσει η Βιομηχανική επανάσταση όσο φυσικά αναγκαία ήταν και στη μανιφακτούρα προάγγελο της βιομηχανίας.

Ήταν όμως εύκολο για έναν άνθρωπο να είναι κλεισμένος στους τέσσερις τοίχους ενός ανήλιαγου εργοστασίου του Λονδίνου να παραμένει 13 στην αρχή και 12 ώρες στη συνέχεια, μόχθου και καταπίεσης;

Καθόλου εύκολο δεν ήταν και κανείς δεν μπορούσε να προσαρμοστεί. Υπήρχε πλήρης άρνησης. Το κράτος αυτός ο σύμμαχος του καπιταλισμού θέσπισε τον νόμο της αιματηρής νομοθεσίας όπως είναι πλέον γνωστός, για να ανεπάγγελτα και αλήτικα στοιχεία προκειμένου να τους εντάξει στη μισθωτή εργασία. Η αιματηρή νομοθεσία προέβλεπε μαστιγώσεις, σύρσιμο σε άλογο και θανάτωση. Με τη βία και με το αίμα αλλά και με άλλες θεσπίσεις έγινε η προσπάθεια ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ στις νέες συνθήκες της ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ. Δεν έγιναν μόνο αυτά για την ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ στις νέες συνθήκες. Η Βιομηχανία που συνεχώς αναπτυσσόταν ήθελε εργατικά χέρια. Οι περιφράξεις υπήρξαν ένα άλλο βίαιο μέτρο μετατροπής των αγροτών σε εργάτες μέσα από την εκδίωξη των αγροτών από την ύπαιθρο και τη μετατροπή των αγρών σε βοσκοτόπια για το μαλλί των κλωστικών βιομηχανιών. άρχισαν οι πόλεμοι σε όλο τον κόσμο για τις πρώτες ύλες και για την προσαρμογή όλων των φυλών του πλανήτη στη νέα βιομηχανική συνθήκη. Με δύο παγκοσμίους πολέμους ολοκληρώθηκε η διαδικασία και εν πολλοίς ο στόχος της προσαρμογής επέτυχε να μετατραπεί σχεδόν σε φυσική ιδιότητα.

ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ αποτελεί το πλέον σύγχρονο στρατηγικό αφήγημα

του καπιταλισμού και της ανάπτυξης σε συνδυασμό με την κλιματική. Αλλά ενώ η κλιματική αλλαγή είναι μια φυσική διαδικασία η κλιματική κρίση παράγεται από την κερδοσκοπική δραστηριότητα που ονομάζεται ανάπτυξη. Κλιματική αλλαγή, φαινόμενο του θερμοκηπίου τρύπα του όζοντος, όξινη βροχή, χημική εντατική γεωργία ατμοσφαιρική ρύπανση γενετικά τροποποιημένοι οργανισμοί σπογγώδης εγκεφαλοπάθεια COVID η απάντηση στις παραπάνω συνέπειες είναι η **στρατηγική της ανθεκτικότητας** δηλαδή η δυνατότητα απορρόφησης και επαναφοράς στην προηγούμενη φυσιολογική κατάσταση. Άρα παρεμβαίνουμε καταληστεύουμε τη φύση με υπερεκμετάλευση των αιματοβαμμένων κερδοσκόπων και μετά έρχεται η ανθεκτικότητα

Με άλλα λόγια η ανθεκτικότητα ως διακυβέρνηση είναι η απάντηση του καπιταλισμού στην οικολογική κρίση και έχει ως στόχο να επιβάλει την κυριαρχία μέσα από την ατομική επιβίωση και την αυτοματοποιημένη προσαρμογή.

“Ωστόσο υιοθετήθηκε από την οικολογία στη βάση του συστήματος (π.χ. παράκτιο, ποτάμιο, λιμναίο, θαλάσσιο) ώστε να περιγράψει την ικανότητά του να προσαρμόζεται στις διαταραχές και να τις απορροφά, να αυτορυθμίζεται και επιστρέφει σε μία νέα κατάσταση ισορροπίας. Δηλαδή να μην καταρρεύσει. Και ως τέτοια πέρασε στις πολιτικές και οικονομικές επιστήμες σε μία προσπάθεια να ληφθούν υπόψη οι σύνθετες και πολυεπίπεδες αλληλεπιδράσεις, σε διαφορετική κλίμακα και χρονική περίοδο, και η δυνατότητα του πολιτικού συστήματος να απορροφά τις κρίσεις.”¹

Μετά την πανδημία όλα τα κράτη θέτουν ως στόχο την ανθεκτικότητα και διαμέσου αυτής ασκείται η πολιτική. Η αντανakλαστική και προσαρμοστική συμπεριφορά είναι ο σκοπός και το δίλλημα είναι γρήγορη προσαρμογή στους συνεχείς κινδύνους ή κατάρρευση.

Κατά τα άλλα Απροσάρμοστοι και καθόλου Ανεκτικοί

Υ.Γ κ. Πέτσα καλά το είπατε από τη θέση που βρίσκεστε αλλά

μάλλον δεν γνωρίζατε το βάθος των λόγων σας. Ασυνείδητα που λέμε, μέσα στην ασυνειδησία

1. Η ανθεκτικότητα ως διακυβέρνηση (
[/www.babylonia.gr/2022/05/27/i-anthehtikotita-os-diakyvernisi/?fbclid=IwAR2DHCUEGAQSm1LIsrbSaE1Tr3wxs5huvnMpIpwTQlVIJtbfhGtCYFwllM4](http://www.babylonia.gr/2022/05/27/i-anthehtikotita-os-diakyvernisi/?fbclid=IwAR2DHCUEGAQSm1LIsrbSaE1Tr3wxs5huvnMpIpwTQlVIJtbfhGtCYFwllM4))

Δρ. Χατζή Ε., Μεταδιδακτορική Ερευνήτρια – Φυσικό και Ανθρωπογενές Περιβάλλον

ΕΥΠ : Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών ήταν, είναι και θα είναι μια Κρατική συμμορία πληροφοριοδοτών με μοναδικό στόχο τον Εσωτερικό Εχθρό και σκοπούς την εξυπηρέτηση των ποικιλώνυμων αφεντικών τους, τη διατήρηση του Καθεστώτος αλλά και τη διαχείριση της ντόπιας διαπλεκόμενης καπιταλιστικής διαφθοράς μέρος της οποίας είναι. Από την συγκρότησή της επιβίωσε μέσα από την υπονόμευση, την προβοκάτσια, τον εκβιασμό, την κρατική τρομοκρατία. Το 1949 η C.I.A., μαζεύοντας όλα τα κατακάθια των επιζησάντων κουκουλοφόρων της κατοχής μαζί με φασίστες στρατιωτικούς από το Γράμμο και το Βίτσι, δημιούργησε την Κ.Υ.Π. σαν παράρτημα της, παρέχοντας η ίδια ακόμη και τους μισθούς των “ υπαλλήλων” της υπηρεσίας. Σε αυτή την υπηρεσία θήτευσε και ο Γ. Παπαδόπουλος και σε αυτή την υπηρεσία έγινε το σχέδιο ΠΕΡΙΚΛΗΣ για να εφαρμοστεί την 21η Απριλίου 1967,

συλλαμβάνοντας και εξορίζοντας χιλιάδες απλούς εργαζόμενους αντιφασίστες. Με την μεταπολίτευση συνέχισε με μεγαλύτερο ρυθμό τα φακελώματα, τις παρακολουθήσεις και στρατολογώντας ρουφιάνους στους χώρους του εσωτερικού εχθρού. Η επάνδρωσή της γινόταν από τον πυρήνα του πιο λούμπεν περιβάλλοντος που μπορούσε να παράξει η ελληνική κοινωνία.

Η εποχή Γρυλλάκη, Νηστικάκη, Μαυρίκη ήταν για την ΕΥΠ η εκδήλωση της πολύπλευρης δράσης της. Από παρακολουθήσεις πολιτικών αντιπάλων, κατασκευή πλαστών οργανώσεων και πλαστών προκηρύξεων μέχρι διαχείριση εκβιασμών μαγαζιών της νύχτας, η ΕΥΠ είχε φτάσει τη διαφθορά στο ζενίθ. Ο Π. Κοντολέων, αφού υπηρέτησε όλα τα αφεντικά, από την Αμερικάνικη πρεσβεία μέχρι τις τράπεζες και τις φυλακές μέσα από την G4S, διορίστηκε από τον πρωθυπουργό και τη C.I.A. ως διοικητής της ΕΥΠ. Έχοντας δίπλα του, μη τυχόν και δεν εξυπηρετεί με συνέπεια το μεγάλο αφεντικό, την γνωστή για την “τιμιότητά” εισαγγελέα Β. Βλάχου. Ο Κοντολέων αμέσως με την ανάληψη των καθηκόντων του παράγει έργο. Εκτοξεύει τις τηλεφωνικές παρακολουθήσεις, αυτές που καταγράφονται κατόπιν εισαγγελικής εντολής άρσης, ξεπερνώντας και το ρεκόρ της προηγούμενης κυβέρνησης, παρακολουθεί πολιτικούς αντιπάλους και δουλεύει με την CIA, υπάλληλος της οποίας είναι. Το πρόσχημα της ΕΥΠ ότι εξυπηρετεί εθνικά θέματα είναι μονάχα για να νομιμοποιήσει την ρουφιανιά και να την καταστήσει εθνικά ωφέλιμη.

Η συνεργασία της με την Τούρκικη MIT για τον εντοπισμό και την καταδίωξη Τούρκων αγωνιστών, καθώς και η καταγραφή Έλλήνων αλληλέγγυων είναι σταθερή στο χρόνο. Με τη CIA, φυσικά, οι σχέσεις της ΕΥΠ στη δημιουργία ακόμη και προβοκατόρικων καταστάσεων είναι εκ των ων ουκ άνευ. Σαν Βαβυλωνία και σαν Α.Κ. είχαμε υποστεί κάτι ανάλογο. Η CIA με την ΕΥΠ διαμέσου της Vodafone παρακολουθούσαν εκτός των άλλων και αγωνιστές από όλο το κινηματικό φάσμα. (σε ό,τι μας αφορά, από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση 3 συντρόφους μας αλλά και την τότε υπεύθυνη έκδοσης της έντυπης Βαβυλωνίας).

Επιπλέον, η ΕΥΠ με τη CIA ήταν αυτές οι υπηρεσίες που με το σχέδιο “ΔΥΤΗΣ” δημιούργησαν εις βάρος μας προβοκάτσια με τη διάθεση “σημαδεμένων” όπλων για συγκεκριμένο προορισμό, η οποία κατέληξε σε ένα ακόμη φιάσκο. Η ΕΥΠ δεν είναι, ούτε ήταν μια παρακρατική υπηρεσία, αλλά μία κρατική και κυβερνητική υπηρεσία δίπλα στον εκάστοτε πρωθυπουργό. Κοινωνικά διεστραμμένη από τα μέσα και τους σκοπούς που υπηρετεί, είναι

πλαισιωμένα κάθε φορά από ανάλογους (και αν χρειαστεί αναλώσιμους) ανθρωπότυπους, μεταξύ των οποίων διεφθαρμένοι δικαστικοί και εισαγγελείς, μαζί με άλλα “λουλούδια” του δικαστικού κλάδου.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΊΔΙΟ ΜΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ – Κάτι σοβαρό έχει αλλάξει

Νώντας Σκυφτούλης

Θα συμφωνήσω να μην κρίνουμε με όρους νίκης ή ήττας πού εκτός των άλλων μυρίζουν λίγο ιδεολογία και πολύ βερμπαλισμό. Αν όμως μείνουμε μόνο σε αυτό θα νομίζουν ότι θα κρίναμε έτσι-αν παίρναμε τη νίκη -έστω από το στόμα της ήττας- αλλιώς προς τη αναφορά, ή μπορεί να θεωρούσαν την άρνηση αυτής της διάστασης ότι πρόκειται για παρηγοριά ενός συλλογικού οίκτου που δεν αντιστοιχεί σε κανέναν.

Επειδή κάνουμε αλληλεγγύη όχι για να κάνουμε αλληλεγγύη προσχηματικά αλλά για να είμαστε χρήσιμοι δεν μπορούμε να αποφύγουμε τους αισθητούς όρους, της επιτυχίας και αποτυχίας. Η απεργία πείνας του Γ. Μιχαηλίδη απέτυχε όσο αφορά τους στόχους που είχε θέσει. Δυστυχώς δεν ήταν η μοναδική απεργία πείνας που απέτυχε αλλά ήταν όλες οι τελευταίες απεργίες που απασχόλησαν έντονα ολόκληρο σχεδόν το κοινωνικό σώμα. Και αυτό εν αντιθέσει με όλες τις απεργίες πείνας της δεκαετίας του '80 του '90 του '00 που επέτυχαν τους στόχους ή δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την τελική απελευθέρωση του κρατουμένου.

Ένας πρώτος συνήθης, κοινής γνώμης που λέμε, συλλογισμός που εκδηλώνεται πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις είναι, ότι μπορεί να ευθύνεται ο τρόπος και η μέθοδος των αλληλεγγυών, ότι λείπει από αυτούς η φαντασία και η πρωτοτυπία ή ότι δεν υπερβαίνουν τις δυνατότητές τους, ή πάλι με τους τρόπους τους δεν βρίσκουν την απαραίτητη αποδοχή από τον κόσμο.

Οι αλληλέγγυοι σε όλες τις απεργίες πείνας και σε αυτή την τελευταία του Γ. Μιχαηλίδη κατόρθωσαν αυτό που κανένα κίνημα

τελευταία δεν κατάφερε και μάλιστα ενάντια στο κλίμα της εποχής. Η επιμονή η φαντασία και η πρωτοτυπία ήταν χαρακτηριστικά που δεν έλειψαν από τις κινήσεις αλληλεγγύης στην προκειμένη περίπτωση. Αυτοί που το τρέχανε αλλά και κυρίως αυτοί που το αναπαρήγαγαν το μετέτρεψαν σε κυρίαρχο πολιτικό ζήτημα έτσι που άλλα να μοιάζουν μικρότερα έως ανύπαρκτα. Οι παρεμβάσεις στο διαδίκτυο αλλά και οι αντίστοιχες για την διεθνοποίηση του ζητήματος ήταν αρκετά επαρκείς. Σε όλες τις συναυλίες δέσποζαν τα πανό και οι δηλώσεις των καλλιτεχνών με αποτέλεσμα να γίνει θέμα για την πλειοψηφία της νεολαίας. Όλα τα κόμματα έβγαλαν ανακοινώσεις εξαιρουμένης της Ν.Δ. Το κλίμα που είχε δημιουργηθεί ήταν θετικό και τίποτα δεν δικαιολογούσε μια αρνητική προοπτική.

Η αλληλεγγύη όπως σε όλες τις απεργίες πείνας ήταν και είναι δημοφιλής όσο συνεχίζει να είναι δημοφιλής η ίδια η ζωή και η ανταπόκριση του κόσμου πάντα μαζική, και αυτό είναι το μυστικό της επιτυχίας των αλληλεγγυών. Το καταγράφουμε αυτό για να φύγουμε τελείως από αυτή την επιφανειακή διαπίστωση ότι οι αλληλεγγυοί άφησαν ή αφήνουν κάτι απέξω από τη φαρέτρα του οπλοστασίου τους και με αυτό να δικαιολογηθεί η τυχόν αποτυχία. Πάντα σε όλες τις απεργίες πείνας η αλληλεγγύη έφτανε το κίνημα στο ζενίθ.

Η αποτυχημένη έκβαση λοιπόν μας αναγκάζει να εμβαθύνουμε τους προβληματισμούς για λόγους που, μπορεί να αντιληφθεί ο καθένας. Τι να αντιληφθεί; ότι κάτι σοβαρό έχει αλλάξει.

Την δεκαετία του 80 του 90 αλλά και του '00 όλες οι απεργίες πείνας επέτυχαν τους στόχους τους. Οι απεργίες εκείνες ήταν εν πολλοίς "αυθαίρετες" και απαιτούσαν λίγο πολύ την απελευθέρωση χωρίς ιδιαίτερη επίκληση συγκεκριμένου νομικού οπλοστασίου. Ναι μεν επικαλούνταν νόμιμα δικαιώματα αλλά μέσα από μια γενικότητα του ποινικού δικαίου και παρόλο ότι ορισμένες είχαν αντιμέτωπες τον τρομονόμο που προέβλεπε 5 χρόνια προφυλάκιση. Ανεξαρτήτως λοιπόν κυβερνήσεων αλλά και με κυβέρνηση πατρός Μητσοτάκη ο υπουργός του κ. Κούβελας έβγαινε ανοικτά και μιλούσε να μην έχουμε νεκρό αναφερόμενος στην απεργία πείνας του Μπαλάφα για παράδειγμα. Απεργίες Μπουκετσίδα Κογιάνη Ροζίνα Μπερκνερ και αυτές επί Μητσοτάκη αλλά και η μεταγενέστερη σκληρή του Χ. Μαρίνου επί Σημίτη. Αλλά και άλλες μικρότερων απαιτήσεων. Για να μην μιλήσω για τη δική μου 45ήμερη που ήταν προεκλογική και ήταν σίγουρη η επιτυχία της αν άλλαζε όπως άλλαξε η κυβέρνηση. Προσθέτουμε και την απεργία

πείνας της 17N για το συρματοπλεγμα(2004) επί Καραμανλή.

Οι κυβερνήσεις της εποχής “ανταποκρίνονταν” στα αιτήματα του κινήματος αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας και αυτή η ανταπόκριση σχετίζονταν ουσιαστικά α) με το πολιτικό κομματικό εκλογικό κόστος και το συνακόλουθο φόβο από την αντιπολίτευση και β) φυσικά από την πυροδότηση ενός κλίματος που θα προκαλούσε ένας νεκρός απεργός πείνας από τις δυνάμεις του κινήματος (πριν το Δεκέμβρη του 08).

Το αποκλειστικό βάρος για την επιτυχία της απεργίας πείνας έπεφτε στο κίνημα αλληλεγγύης που δημιουργούσε εκείνες τις προϋποθέσεις και είναι αυτό που “άκουγε” σχεδόν αποκλειστικά το κράτος και όχι τόσο τον απεργό πείνας.

Ο απεργός πείνας της εποχής λειτουργούσε σε ένα προοδευτικό περιβάλλον ιατρικό και νοσηλευτικό όπου ενημέρωνε τον απεργό για την κατάσταση της υγείας του και τους κινδύνους που διατρέχει κάθε μέρα. Ο κρατικός έλεγχος γινόταν με τυπικές επισκέψεις του εισαγγελέα στους θεράποντες Ιατρούς και τον Διευθυντή του νοσοκομείου για να παραλάβει τις εξετάσεις και αυτό ήταν όλο. Όλη λοιπόν ή σχεδόν όλη η ευθύνη έπεφτε στους ώμους του κινήματος και λιγότερο στον απεργό πείνας και αυτό αντικειμενικά δηλαδή ανεξάρτητα από τις θελήσεις και των δύο, για τους λόγους που εξηγήσαμε παραπάνω.

Στη σημερινή εποχή ο Κυρίαρχος-Κράτος έχει αλλάξει πολιτική. Να τονίσουμε ότι ο Κυρίαρχος δεν είναι και δεν ήταν αυτός που έχει την ισχύ να προσταξει την κατάσταση εξαίρεσης αλλά ο κάτοχος του νοήματός της που κάνει την προσταγή να λειτουργήσει. Αυτό φυσικά απαιτεί ευρείες συναινέσεις τις οποίες η κυβέρνηση επέτυχε τρομοκρατώντας ιδεολογικά τους λιγόψυχους κομματικούς της αντιπάλους και αποδομώντας το Δεκεμβριανό Cogito μέσα από τον σχεδιασμό της καταστολή σε όλα τα επίπεδα. Από την ανάληψη της διακυβέρνησης έδειξε τις προθέσεις της. Λες και ήρθε στην εξουσία να αντιμετωπίσει τον εσωτερικό εχθρό και μάλιστα αυτός ο εχθρός είχε ονοματεπώνυμο. Σε αυτό ο αιφνιδιασμός επέτυχε στο βαθμό που ένα ολόκληρο κίνημα αντίστασης συμπεριλαμβανομένων και άλλων κινημάτων (φοιτητικό κλπ.) αδυνατούσαν να ερμηνεύσουν την νέα προοπτική κρατικής καταστολής βολευόμενοι όλοι, στην τακτική που ξέρουμε και στα συνήθη επιχειρήματα.

Οι συγκαιρινές απεργίες πείνας (μετά το 08) είναι συγκεκριμένες, καθόλου γενικές και απολύτως νόμιμες. Όλες ζητούν να εφαρμοστεί ο νόμος. Δεν αναφέρονται ούτε στο γενικό

περί δικαίου αίσθημα ούτε καν στη γενικότητα του ποινικού δικαίου. Αλλά ζητούν την εφαρμογή ενός συγκεκριμένου νόμου. Το κράτος δεν τους εξαιρεί τεχνητά αλλά γι' αυτό που είναι ως νόημα και αυτό το νόημα θέλει να ηττηθεί. Το κράτος έχει τη βεβαιότητα ότι μέσα από τη συντριβή και την εξαίρεση θα κεφαλαιοποιήσει και εκλογικά και κομματικά και φυσικά θα διευρύνει “νομιμοποιώντας” την κυριαρχία του στην κοινωνία.

Απέναντι στην απεργία πείνας οι διαφοροποιήσεις του κράτους είναι συγκεκριμένες και σε συνέπεια με το ποινικό δίκαιο του εχθρού η εφαρμογή του οποίου είναι σε εξέλιξη.

α. Την αντιμετώπιση και τη διαχείριση της απεργίας πείνας την αναλαμβάνει η γενική γραμματεία αντεγκληματικής πολιτικής ή η γενική διεύθυνση αντεγκληματικής και σωφρονιστικής πολιτικής μαζί με κομματικό εισαγγελέα

β. Αυτοί επιβάλλουν και επιβλέπουν το Ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό και ο απεργός πείνας εισέρχεται από την αρχή σε ένα άξενο και εχθρικό περιβάλλον.

Το υπουργείο δημόσιας τάξης από την άλλη μεριά ελέγχει, ακούει τηλέφωνα, απαγορεύει, καταστέλλει και αποθαρρύνει τις ανοιχτές συγκεντρώσεις πορείες συναυλίες. Το κίνημα αλληλεγγύης όσο ορατό και αν γίνει βρίσκεται αντιμέτωπο με μια κυνική αντιδημοκρατική κρατική εχθρότητα παρόλη τη πολύμορφη δράση του.

Αυτοί είναι οι λόγοι όπου το βάρος της απεργίας δεν πέφτει στο κίνημα αλληλεγγύης αλλά στον ίδιο τον απεργό πείνας. Αυτό ακριβώς έχει αλλάξει σε σχέση με παλιότερα. Δεν είναι το κερασάκι- η ατομική ευθύνη ή το δεν υπάρχει κοινωνία παρά μόνο άτομα- αλλά η εξατομικευμένη καταστολή και η διάλυση των συλλογικών δεσμών της αλληλεγγύης. Αλλά πάνω από όλα το κτύπημα του κινήματος σε όλα τα επίπεδα και η “διαπραγματευτική” απαξίωσή του και τελικά η εξαίρεσή του από τα δικαιώματα που ισχύουν για όλους τους άλλους. Με αυτό τον τρόπο η πλάστιγγα έγειρε στις πλάτες του απεργού πείνας και όπως ήταν επόμενο κανένας, κανένας μας δεν ήθελε να πεθάνει.

Ένας είναι ο λόγος που τα γράφουμε αυτά. Να μην γίνει η εξαίρεση κανόνας και λύση θα βρούμε και σύντομα μάλιστα απέναντι στην κυβέρνηση και στο κράτος, την υγεία μας να έχουμε και εμείς και ο Μιχαηλίδης.

Υ.Γ1 Με δεδομένο ότι στη χώρα που ζούμε καμιά συλλογικότητα καμιά οργάνωση και κανένας φίλος ή σύντροφος δεν ενθάρρυνε ποτέ και κανέναν να κάνει απεργία πείνας αλλά αντιθέτως στο

ακουστικό του ακούγονταν το όχι φίλε, κάνε υπομονή, να ετοιμάσουμε την επόμενη αίτηση, δεν είναι οι συνθήκες κατάλληλες κλπ. το κείμενο δεν απευθύνεται σε καμιά συλλογικότητα και σε κανένα φίλο παρά μόνο σε όλους όσους μπορεί να τους συναντήσει η απελπισία της κρατικής καταστολής σήμερα σε ανάλογες περιπτώσεις. Και για έναν άλλο λόγο το ξαναλέμε: Να μη γίνει η εξαίρεση κανόνας

Υ.Γ. Καλώς σταμάτησε ο Μιχαηλίδης την απεργία σχεδόν αμέσως μετά την απόφαση του συμβουλίου και γιατί έχει την οργάνωση της αντεπίθεσης στη χρονικότητά του πλέον και γιατί δεν πρόλαβε κανένας υπουργός να το παίξει ευαίσθητος και να ενσωματώσει η κυβέρνηση αυτή την ευαισθησία πράγμα το οποίο δεν θα μας στεναχωρούσε αλλά...δεν ήταν και σίγουρο. Ας έχουν αυτό το πρόσωπο του αγριανθρωπισμού να τους θυμόμαστε όταν έρθει η ώρα.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ;

Στη δίκη του Κορκονέα στο Μ.Ο.Ε. οι ένορκοι υπερέβησαν το μέτρο, το παρακάνε που λέμε γι αυτό η απόφασή τους “εγκαλείται” από τον Άρειο Πάγο και στάθηκε εδώ η αφορμή για κάποιους προβληματισμούς.

Τα μικτά ορκωτά είναι συνέχεια των αμιγώς δικαστών δικαστηρίων και παίζουν τον ίδιο ρόλο. Όπως τα δικαστήρια ήταν απαίτηση της όψιμης Νομοκρατίας έτσι και τα ορκωτά ήταν απαίτηση για συμμετοχή της “λαϊκής δικαιοσύνης” στην κυρίαρχη δικαστική. Όμως τι σημαίνει “λαϊκή δικαιοσύνη” έστω και αμιγής λαϊκή όταν οι άνθρωποι του λαού κάθονται πίσω από ένα έδρανο ή ένα θρανίο και δικάζουν για να μην πούμε και στο όνομα τίνος το κάνουν;

Όπως και νάχουν τα πράγματα και τα δικαστήρια των δικαστών και τα μικτά ορκωτά λειτουργούν για να νομιμοποιήσουν στην ευρύτερη κοινωνία τον καθορισμένο νόμο και την ποινή.

Εδώ θα κάνουμε δύο βασικές επισημάνσεις για τους ενόρκους. Η πρώτη αφορά τί ακριβώς εκφράζουν οι ένορκοι; την γνώμη της κοινωνίας ή την κοινή γνώμη αυτήν τη ρευστή έωλη και κατασκευασμένη γνώμη ; Η γνώμη τους και η απόφασή τους είναι ανεξάρτητες απο τα κυρίαρχα στερεότυπα τις κυρίαρχες “ιδεολογίες” και αξίες ή ακόμη και από τις δικές τους δεισιδαιμονίες;

Η δεύτερη αφορά τον κοινωνικό έλεγχο των ενόρκων μιας και δημοσιοποιούνται τα ονόματά τους πολύ πριν το δικαστήριο. Παλαιότερα για έναν τραπεζικό υπάλληλο η για έναν στρατιωτικό ή για ένα καθηγητή μπορούσε να μάθει κάποιος από την ΟΤΟΕ την ΑΔΕΔΥ και την ΟΛΜΕ αντίστοιχα. Σήμερα με τον τεμαχισμό και τη διάλυση των δεσμών αυτό είναι αδύνατο αλλά και είναι η αιτία που μετατρέπει και το ίδιο το άτομο- ένορκο ευάλωτο σε κάθε άποψη κοινής γνώμης.

Ήδη στην κοινή γνώμη ακόμα και σε εναλλακτικούς χώρους έχει περάσει η αυστηροποίηση των ποινών και αυτό έχει αντίστροφη προοπτική ανάλογα με το ποιος δικάζεται.

Η “ανεξαρτησία” των δικαστών και των ενόρκων θα προσθέσουμε, εφαρμόστηκε μόνο στα ολοκληρωτικά καθεστώτα και μάλιστα οι ναζί έδωσαν τη δυνατότητα στους δικαστές να επιβάλλουν ποινές εκτός τις προβλεπόμενες και εκτός συντάγματος. Είχαν όμως φροντίσει να περάσει η ναζιστική ιδεολογία καθολικά στο δικαστικό σώμα πράγμα το οποίο κράτησε μέχρι τη δεκαετία του 1970.

Αν στους ένορκους περάσει η ιδεολογία της ασφάλειας και της τάξης τα κριτήρια θα είναι αντίστοιχα και θα είναι απολύτως “ανεξάρτητοι”. Έτσι λοιπόν καλό είναι να αποφεύγουμε προτάσεις που αφορούν τον κυρίαρχο θεσμό της δικαιοσύνης διότι σε αυτό δεν μπορεί να υπάρξει απάντηση όσο η δικαιοσύνη δεν πραγματώνεται σε όλα τα επίπεδα

Από τη θέση λοιπόν που βρισκόμαστε πάντα μας ενδιέφεραν οι οι σχέσεις του θεσμού της δικαιοσύνης με την κυβερνητική εξουσία,

οι τρόποι εφαρμογής καθώς το περιεχόμενο απονομής της δικαιοσύνης αλλά και το αξιακό και ιδεολογικό μπαγκράουντ που συμμετέχει στις αποφάσεις.

Το τελευταίο ανάχωμα για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους και όχι μόνο, στο σημερινό καθεστώς είναι ο θεσμός του Δικαστικού συστήματος ή ο θεσμός της Δικαιοσύνης όπως αποκαλείται για λόγους εξευμένισής του. Και τούτο διότι πάντα κάθε κοινωνική ή ατομική πράξη αντίστασης ή παράβασης αντιμετωπίζεται από τον Κυρίαρχο – κράτος το οποίο κατέληξε ιστορικά να παραδίδει την τιμωριτική επιβολή σε έναν “ανεξάρτητο” θεσμό κρατώντας το ίδιο την εφαρμογή και την καταστολή. Αν την αστυνομία και την προανάκριση εύκολα κάποιος μπορεί να την απονομιμοποιήσει-άρνηση κατάθεσης κλπ.-αλλά και να την απαξιώσει στα μάτια της κοινωνίας, εκεί στο λεγόμενο θεσμό της δικαιοσύνης η συναίνεση της κοινωνίας δυσκολεύει την πλήρη και απόλυτη αποχή.

Υπήρξαν κατά το πρόσφατο παρελθόν πολλά παραδείγματα κυβερνητικής και άμεσης παρέμβασης σε αστυνομικές και δικαστικές αρχές και μάλιστα ομολογημένες από τους ίδιους τους δικαστές διότι και οι ίδιοι συμμετείχαν με ιδιαίτερο πάθος στην εφαρμογή του ποινικού δίκαιου του εχθρού. Αλλά σκοπός μας δεν είναι να αναφερθούμε αναλυτικά σε αυτό παρόλο που έχουμε διευθύνσεις και ονόματα. Αλλά στην ίδια τη δομή της απονομής.

Στα καθεστώτα διαρκούς εκτάκτου ανάγκης όπως είναι και το δικό μας δεν υπάρχει διαχωρισμός εξουσιών παρά μόνο προσπάθεια του κράτους για ευρεία συναίνεση. Ας την αρνηθούμε.

Και η μόνη διέξοδος από αυτή την Καφκική ατμόσφαιρα είναι η αντίσταση στην κρατική δικαιοσύνη

Το PRIDE και οι “αμφισβητήσεις” του

Για μια ακόμη χρονιά περήφανα και μαζικά έγινε η καθιερωμένη πλέον παρέλαση του lgbtq+ κινήματος με την εκρηκτική αποσυμπίεση της επιθυμίας για ζωή να εκφράζεται στο κέντρο της Αθήνας με το μοναδικό τρόπο που μόνο αυτό το κίνημα ξέρει τόσο καλά και αυτό γιατί έχει πραγματική σχέση με τα χρώματα, με όλα τα χρώματα.

Από το πρώτο “Φεστιβάλ Περηφάνιας Αθήνας – Athens Pride” το 2005, συμμετείχαμε ουσιαστικά μιας και ένας τρόπος διαβουλεύσεων και συνελεύσεων ήταν το Νοσότρος στα Εξάρχεια. Στη Κλαυθμώνος πάντα είχε η ΑΚ περίπτερο αλλά και στην Πορεία είχαμε ένα ξεχωριστό μπλοκ με τη μεγάλη μαύροροζ σημαία αλλά και περιφρούρηση διότι υπήρχαν απειλές από φασίστες και ομοφοβικούς και οι προστριβές στις πρώτες πορείες ήταν γεγονός. Φυσικά δεν συμμετείχαμε μόνο στο pride αλλά ήμασταν και μέσα και σύμμαχοι με αυτό το κίνημα γιατί το θεωρούσαμε και εξακολουθούμε να το θεωρούμε πυρήνα κάθε τι ριζοσπαστικού.

Μόνο γιαυτό; Όχι μόνο γιαυτό αλλά για κάτι σπουδαιότερο που μια φιλανθρωπική αλληλεγγύη ή ένας λειψός αντιφασισμός αδυνατούν να το γνωρίζουν και δεν το έχουν αγγίξει καν ακόμη μέχρι σήμερα.

Λοιπόν, στο ερώτημα αν οιLGBTQ+ ζωές είναι άξιες να βιωθούν απαντήσαμε ναι και αυτό το Ναι έγινε αγώνας προκειμένου αυτές οι ζωές να μην είναι γυμνές και ιερές, υποψήφιες με τα ροζ τρίγωνα έξω από τις πύλες του Arbeit macht frei.

Το LGBTQ+ κίνημα δεν είναι κίνημα ιδεολογικό αλλά κίνημα ζωής και ύπαρξης, ίδιας μάλιστα σημασίας με την ύπαρξη της ίδιας της κοινωνίας, “δύο” υπάρξεις που κινδυνεύουν εν δυνάμει από την κρατική ρατσιστική θανατοπολιτική.

Για να γίνει δυνατότητα η ύπαρξη σε μια πολιτική κοινωνία απαραίτητη προϋπόθεση είναι να καταργηθούν οι όποιοι “νόμοι της Νυρεμβέργης”, νόμοι διαχωρισμού και εξαίρεσης και να αποκτηθούν ίσα δικαιώματα. Δικαιωματισμός; όχι διότι αφορά την ίδια την ύπαρξη και όχι τον συνδικαλισμό της ζωής.

Τώρα για τις φωνές που υπάρχουν ότι “το pride βρήκε άλλους συμμάχους” .ή αμφισβητήσεις “το pride ενσωματώθηκε στον καπιταλισμό” “το κράτος και οι εταιρίες το πουλάνε σαν εμπόρευμα”, “χορηγοί μεγαλοαπατεώνες” πράγματι το pride φαίνεται να μη μας χρειάζεται πλέον.

Σωστά είναι όλα με μια διευκρίνιση. Η ενσωμάτωση για ένα πρόσφυγα του '30 ή για έναν μετανάστη -πρόσφυγα του Αιγαίου είναι όρος ύπαρξης σε μια εθνοκρατική κοινωνία. Τέτοιας έκτασης είναι αυτό το ζήτημα. Αυτό ας το έχουμε υπόψιν μας διότι δεν νομίζουμε να υπάρχουν άνθρωποι ανάμεσά μας να προτιμούν μόνιμους ρόλους αλληλεγγύης με μια ευκταία προσφυγοποίηση ή εξαίρεση.

Στην προκειμένη περίπτωση έγιναν αγώνες δεκαετιών και το κίνημα αυτό πράγματι κατέκτησε να συσπειρώσει το υποκείμενο της αναφοράς του και είναι πλέον το ίδιο το υποκείμενο που καθορίζει τα χαρακτηριστικά του στο συγκεκριμένο κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο που υπάρχει και έχει την ευθύνη των πράξεων

του.

Όσο αφορά τώρα τα πολιτικά χαρακτηριστικά καθώς και τους τρόπους δράσης είναι θέμα κοινωνικής, πολιτικής, και οργανωτικής πλειοψηφίας εντός του υποκειμένου αλλά και στη κοινωνία γενικότερα. Αν δηλαδή θα επιλέξει την αυτονομία ή την ετερονομία.

Αναφερόμενοι σε αυτό αλλά και σε άλλα κινήματα ζωής και ύπαρξης όπως και το μεταναστευτικό δεν χρειάζεται να είμαστε ψιλικατζήδες διότι δεν στεκόμαστε αλληλέγγυοι για να στρατολογήσουμε να ιδεολογικοποιήσουμε να τα κάνουμε κομμουνιστικά ή αναρχικά αλλά για να “αποφυλακίσουμε” και να “αποφυλακιστούμε” μαζί με την κοινωνία από τα ορατά και αόρατα δεσμά.

Είμαστε ακόμη στη ροή των εξελίξεων και ας δράσουμε σαν ουσιαστικοί αντιεξουσιαστές και κυρίως σαν πραγματικοί αντιφασίστες.

Όπως και νάχουν τα πράγματα είτε από κοντά είτε από μακριά εμείς θα απολαμβάνουμε κάθε χρόνο το χαμογελαστό πλήθος του pride γιατί θα μας θυμίζει τη χαρά του **επιζήσαντα** και την απελευθέρωση του **σώματος**